

HOMILIE PAROCHIALE STARTDAG – 18-19 september 2010
Een jaar om kerk te zijn, om sacrament van God te zijn

Ik weet niet hoe het bij u is, maar ik begin dit werkjaar met zeer.

Het rapport Adriaenssens laat me niet los.

Ik kan niet niets zeggen, maar het is moeilijk: omdat het zo zeer doet.

Ik ben - en ik niet alleen - geschokt door de omvang van het kwaad en de rauwheid van de verhalen... schaamte is ons deel.

Het is als een wonde die voortdurend weer wordt opengereten, die niet mag genezen.

Het doet zeer omwille van de manier waarop mensen (niet alleen de pers) ermee omgaan: elk woord van verontschuldiging en spijt wordt anders uitgelegd. Elke verklaring wordt met achterdocht bekeken.

Elke samenvatting is negatief gekleurd.

Maar het is waar: Een woord van berouw is niet genoeg, er is veel meer nodig. En het zal tijd vragen. Veel tijd.

En ik voel het zeer van de slachtoffers, - We moeten dat voelen: het zeer van zoveel mensen die jarenlang zijn doodgezwegen, die niet erkend werden, weggestoken, en die al die jaren door het leven moeten met een wonde die bijna niet te genezen valt. We moeten ons in dit zeer inleven, willen wij begrijpen wat zij allemaal doormaken.

En wat mij ook opvalt en ook zeer doet is: dat er over de kerk gesproken wordt in de 3e persoon, als iets buiten ons... waarvan we enkel de vraag stellen: wil je nog daarbij behoren?

Laat vandaag dit duidelijk zijn: Over kerk moet je spreken in de 1e persoon meervoud: wij zijn kerk, gij zijt kerk, en niet alleen de priesters en de bisschoppen die de structuur belichamen. Gij zijt kerk, want ge zijt gedoopt en gevormd.

De vraag is dus niet: willen wij erbij behoren,
maar : **hoe gaan wij kerk zijn?**

Dat is de vraag die ons dit jaar moet leiden.

Hoe gaan wij kerk zijn?

Dat is veel meer dan : wat gaan we doen, op touw zetten, realiseren...?

Het gaat dit jaar over de sacramenten. Maar weer moet je een brugje over. Want bij het woord sacramenten ga je spontaan denken aan een doopviering, een eucharistie-viering, vormselviering, huwelijksviering... met andere woorden: aan plechtigheden, ceremonies...

Maar het gaat om veel meer

Sacrament is iets dat verwijst, dat verder wijst, dat zegt: hier is meer dan mensenwerk, hier is God aan het gebeuren. We zeggen dat van een ritus, een woord, een teken, een symbool. En ook van een mens.

Zoals men dat zei van Jezus: Vooral na zijn dood en verrijzenis, als het hen klaar werd, zeiden ze: we hebben God (aan het werk) gezien, in al wat Hij deed en zei: God was hier aanwezig. Hij gebeurde.

We lazen zopas in het Evangelie de zendingsrede van Matteüs. Jezus die zegt: het is nu aan jullie. Ga op weg en doe als ik. Gij zijt nu mijn lichaam

Kerk zijn is sacrament **zijn** van Jezus Christus. Dat betekent geenszins dat wij beter zijn... Maar dat wij, zo gebroken als wij zijn, een opdracht hebben om sacrament te zijn. Om Hem tegenwoordig te stellen, zichtbaar te maken.

Gij zijt sacrament. Anders gezegd: we zouden aan u willen zien wie God is, wie Jezus Christus is, hoe Hij vandaag gebeurt.

Zoals het verwoord werd in dat boek: 'Biecht van een kardinaal:'
Geloven is zichzelf aanvaarden als Gods handen in de wereld.

Christenen zijn heenwijzers. Mensen die met heel hun manier van leven Jezus Christus zichtbaar maken, die Hem tegenwoordig stellen in onze wereld. Je mag dat vieren, je moet dat leven.

Om een voorbeeld te geven;

Dopen vier je slechts één maal in uw leven, maar, lieve ouders, dopen, dat doe je elke dag.

Elke dag dompel je je kind onder in het levend water van uw geloof, van uw liefde... Alleen op deze weg kan een kind liefde leren kennen, het moet het zien, voelen, ervaren. Alleen zo komt het op het spoor dat de kern van alle leven – onze God – liefde is. Dat is dopen. Sacrament zijn.

Elke dag geef je gastvrijheid en zeg je tegen bezoekers: kom binnen, en dat betekent veel meer dan een woord. Dat betekent: deel maar even voor een korte of langere tijd in mijn leven, proef maar even van hoe wij leven, van wat ons daarbij drijft en bezielt. Dat is dopen. Dat is sacrament zijn.

Huwen vier je (meestal) maar één keer in je leven: maar elke dag zeg je tegen elkaar : Ik ben er voor u, en vervoeg je Gods naam, maak je Hem zichtbaar. Je bent sacrament van Gods liefde.

En je mag dat vieren, maar je moet dat vooral leven.

Vieren en leven horen samen...

Een jaar om kerk te zijn,
om sacrament van God te zijn.

En om dat samen te doen.

Tegen de achtergrond van het gebeurde
laat ons hand in hand gaan staan

in de pijn en de schaamte

om elkaar te dragen en te genezen;

Hand in hand gaan staan

in de aandacht voor al wie door het leven gaan
met de wonden van misbruik;
Hand in hand gaan staan
om elkaar te zien
als sacrament van God,
om in elkaar het teken te zien van zijn aanwezigheid;
Hand in hand
om sacrament van God te worden...

Carlos Desoete